

කවචයේ කතාව

ශ්‍රී ලංකා රජය මගින් රට තුළ නිදහස් සෞඛ්‍ය සේවාවක් පවත්වාගෙන යයි. එසේවුවද පුද්ගලිකව ප්‍රතිකාර කරන වෛද්‍යවරුන් වෙත සහ පුද්ගලික රෝහල් වෙත දිනපතා ඇදෙන රෝගීන් දෙස බැලීමේ දී පෙනී යන්නේ රටේ නිදහස් නිදහස් වෛද්‍ය සේවාවෙන් මහජනතාව නිසි ප්‍රයෝජනයක් ලබා නොගන්නා බවයි. දිනපතා සවස 5-7 අතර කාලය තුළ කොළඹ ප්‍රධාන පෙලේ පුද්ගලික රෝහල් වෙත ගියහොත් පෙනී යන්නේ රටේ ජනතාවගෙන් බොහෝ දෙනෙක් කිසියම් රෝගාබාධයකින් පීඩා විඳින බවයි. වෛද්‍යවරයා වෙත යන රෝගියාට ලැබෙන බෙහෙත් සීරිටුවට ඔසුසලකින් ගත යුතු ඖෂධ වර්ග කීපයක් ම ඇතුළත් වෙයි.

එම ඖෂධ මිලට ගත් විට රෝගියා අත තවත් මුදල් ඉතිරි නොවේ.ඒ, වර්තමානයේ දී ඖෂධ වර්ග ඒ තරමටම මිල අධික වන නිසාය. බොහෝවිට වෛද්‍යවරුන් ඖෂධය තාමය වෙනුවට වෙළෙඳ නම් වලින් ඖෂධ නිර්දේශ කරනු දැක ගත හැකිය.

මෙය අප රට තුළ වසර ගණනාවක් කතාබහට ලක්වෙමින් පවතින යල්පැන ගිය ඔද්දල්වී ගිය ගැටලුවකි. තවමත් මෙයට තිසි විසඳුමක් ලැබී නොමැත. මෙහිදී පෙනී යන්නේ එම ගැටලුවට විසඳුමක් සෙවීමට අදාළ බලධාරීන් උත්සාහයක් ගෙන නොමැති බවකි.

යම් ඖෂධයක ඖෂධය නාමය Generic name ලෙස හඳුන්වන්නේ එම ඖෂධයේ ඖෂධීය නාමයයි. එම නාමය ලෝකයේ කොතැනක වුව ද එකකි.

කිසියම් පුද්ගලයෙක් නියමිත ප්‍රමිතීන්ට අනුකූලව කිසියම් ඖෂධයක් නිෂ්පාදනය

විධිමත් විය යුතු ඖෂධ පිලිබඳ රජයේ පර්යේෂණ

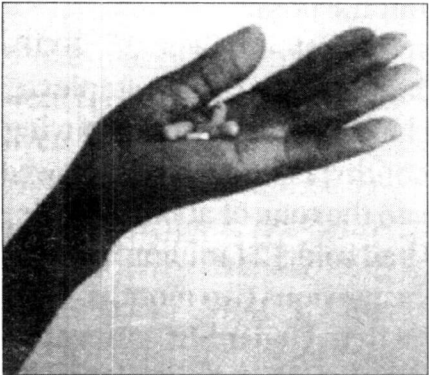

කළා යැයි සිතන්න. ඔහු එම ඖෂධය වෙළෙඳපොළට හඳුන්වා දෙන්නේ ඖෂධීය නාමයෙන් නොවේ. කිසියම් වෙළෙඳනාමයකිනි. එම වෙළෙඳ නාමය ප්‍රසිද්ධ කිරීම සඳහා වෛද්‍යවරුන් අතරට ඖෂධය ගෙන යයි. එම ඖෂධයේ ක්‍රියාකාරීත්වය පිලිබඳ කිසියම් වැටහීමක් ලැබුණු පසුව ඒ පිලිබඳව වෛද්‍යවරයා තුළ කිසියම් විශ්වාසයක් ගොඩනැගෙයි.

උදාහරණයක් ලෙස වෛද්‍යවරයා ගොදිත් දන්නා කිසියම් Amoxicillin විශේෂයක් රෝගියාට නිර්දේශ කළා යැයි සිතන්න.එහිදී තිශ්චිත සමාගමක නිශ්චිත Amoxicillin

ඖෂධය රෝගියාට ලැබෙනවා යන විශ්වාසය වෛද්‍යවරයා තුළ ඇතිවේ. වෛද්‍යවරයා Amoxicillin ලෙස ඖෂධීය නාමයෙන් රෝගියාට ඖෂධය නිර්දේශ කළහොත් කිනම් සමාගමක කිනම් Amoxicillin ඖෂධය රෝගියාට ලැබේද යන්න වෛද්‍යවරයා නොදනී.

සමහර පුද්ගලයින් වෙළෙඳ නාමයෙන් ඖෂධ නිර්දේශ කිරීම සුදුසු යැයි තර්ක කරන්නේමෙම පදනම මත පිහිටාය. මෙහිදී මූලික වන්නේ වෛද්‍යවරයාට ඖෂධය පිලිබඳව ඇති විශ්වාසය පිලිබඳ සාධකයයි. මෙහිදී මැදිහත් විය යුත්තේ රජයයි.

ශ්‍රී ලංකාවට විදේශීය රටවල් ගණනාවකින් ඖෂධ පැමිණේ. සමහර ඖෂධ නිත්‍යානුකූලව රටට ගෙන එන ඒවාය. සමහර ඖෂධ හොර පාරෙන් රට තුළට පැමිණෙන ඒවාය.

ඖෂධීය තාමයෙන් කිසියම් ඖෂධයක් මිලදී ගන්නාවිට මුදල් වැය කිරීමට රෝගියාට සිදුවේ. ඒ ලොව ප්‍රධාන පෙළේ ඖෂධ සමාගම් බොහොමයක් පිහිටා ඇත්තේ යුරෝපීය රටවල බැවිනි. යුරෝපීය වෙළෙඳ පොළේ ඖෂධ මිල ඉතා අධිකය. ඉන්දීය වෙළෙඳපොළෙන් ඉතා පහසු මිලට ඖෂධ මිලදී ගත හැකිය.

වෙළෙඳ නම් ගණනාවකින් රට තුළ තිබෙන එකම ඖෂධයේ ගුණය බොහෝ දුරට එක සමානයි ප්‍රකාශ කිරීමට රජයට හැකිවිය යුතුය. ඒ සඳහා නිවැරදි යාන්ත්‍රණයක් සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාංශය සතු විය යුතුය.

එවැනි යාන්ත්‍රණයක් මේ වන විටත් පැවතුන ද එහි යම් යම් අඩුපාඩුකම් ඇත. ශ්‍රී ලංකාව තුළ කිසියම් ඖෂධයක් ලියාපදිංචි කිරීමේ දී ප්‍රධාන වශයෙන්ම සොයා බලන්නේ එම ඖෂධයේ Safety (සුරක්ෂිතභාවය) Quality) තත්ත්වය) සහ Efficacy (ගුණය) යන ලක්ෂණයන්ය. මෙම ලක්ෂණයන් කිසියම් ඖෂධයක් තුළ පවතිනම් එය ශ්‍රී ලංකාව තුළ ලියාපදිංචි කළ හැකිය. පැරසිටමෝල් ඖෂධ විශේෂය වෙළෙඳ නාම 170 ක් පමණ යටතේ ලංකාවේ ලියාපදිංචි වී ඇත්තේ ඒ නිසාය. (මෙම ඖෂධ 170 ම වෙළෙඳ පොළේ දී දැක ගත නොහැකිය.) වෙනත් ඖෂධ ද එසේමය.

ශ්‍රී ලංකාවේ තත්ත්වය මෙය වුවත් බොහෝ දියුණු විදේශීය රටවල ඖෂධ ලියාපදිංචි වී ඇති වෙළෙඳනාමයන් ගණන ඉතා ස්වල්පයකි.

ශ්‍රී ලංකාවට නිතර අවශ්‍යවන ඖෂධ 270 ක් පමණ සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාංශය හඳුනාගෙන ඇතත් වෙළෙඳ නාමයන් ගණනා- 2005 ජනවාරි

වෙළෙඳ නම් ගණනාවකින් රට තුළ තිබෙන එකම ඖෂධයේ ගුණය බොහෝ දුරට එක සමානයි ප්‍රකාශ කිරීමට රජයට හැකිවිය යුතුය. ඒ සඳහා නිවැරදි යාන්ත්‍රණයක් සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාංශය සතු විය යුතුය. එවැනි යාන්ත්‍රණයක් මේ වන විටත් පැවතුන ද එහි යම් යම් අඩුපාඩුකම් ඇත. ශ්‍රී ලංකාව තුළ කිසියම් ඖෂධයක් ලියාපදිංචි කිරීමේ දී ප්‍රධාන වශයෙන්ම සොයා බලන්නේ එම ඖෂධයේ Safety (සුරක්ෂිතභාවය) Quality) තත්ත්වය) සහ Efficacy (ගුණය) යන ලක්ෂණයන්ය. මෙම ලක්ෂණයන් කිසියම් ඖෂධයක් තුළ පවතිනම් එය ශ්‍රී ලංකාව තුළ ලියාපදිංචි කළ හැකිය.

වකින් ඖෂධ වර්ග විශාල සංඛ්‍යාවක් රට තුළ ඇත්තේ ඖෂධ වෙළෙඳ පොළට පැමිණීමේ ක්‍රමවේදය තුළ තිබෙන කිසියම් අඩුපාඩුවක් නිසා බව පැහැදිලිය.

මෙහිදී රාජ්‍ය ඖෂධ නීතිගත සංස්ථාව (SPC) ආයතනයට පැවරෙන්නේ විශාල වගකීමකි. මේ වන විට කිසියම් විශ්වාසයක් දිනාගැනීමට (SPC) ආයතනයට හැකියාව ලැබී ඇතත්, සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාංශය මැදිහත්වී ලංකාවේ ඖෂධ පිළිබඳව කෙරෙන පර්යේෂණ ඉතා විශ්වාසවන්ත මට්ටමින් සිදු කළ යුතුය.

එහිදී ඖෂධ පිළිබඳව රජයෙන් ලැබෙන සහතිකය පිළිගැනීමට මහජනතාව සුදුසු නම්ය. එසේම මෙහිදී මහජනතාව දැනුවත් කිරීමද, සිදුවිය යුතු නවත් වැදගත් කාර්යයකි. එසේ නොමැතිව ඖෂධීය තාමයෙන් ඖෂධ නිර්දේශ නොකිරීම ගැන වෛද්‍යවරුන් හට දෙස් පැවරීමෙන් එලයක් තැන. වසර ගණනාවක් මේ පිළිබඳව කතා කිරීමෙන් ලැබී ඇති ප්‍රතිඵලයක් ද තැන.

එබැවින් අප රටෙන් ඖෂධ වෙනුවෙන් විදේශ රටවලට ඇදී යන කෝටි ගණන් විදේශ විනිමය රට තුළ ඉතිරි කර ගැනීමට ඇති හොඳම ක්‍රමය රාජ්‍ය මැදිහත් වීම කින් ඖෂධ පිළිබඳව කෙරෙන පර්යේෂණ විධිමත්ව සිදු කිරීමය.

ඒ පිළිබඳව විශ්වාසයක් මහජනතාව තුළ ඇති කිරීමය. එවිට අසරණ රෝගීන් හට බෙහෙත් විකක් ගැනීමට යාම " පණයන වැඩක්" නොවනු ඇත. □

ගාමිණී සුසන්ත

2003 - 2004 කාලය තුළ ලංකාවේ ඖෂධ වෙළෙඳ පොළෙහි හමුවූ ඖෂධ විශේෂ කීපයක ලියාපදිංචි ඖෂධ සංඛ්‍යාව

ඖෂධීය නාමය අදාළ වෙළෙඳ නාමවලින්	වර්ග ගණන
ඔමිප්‍රසෝල් (Omeprazole)	21
මෙබෙන්ඩසෝල් (Mebendazole)	21
ලොසාර්ටන් (Losartan)	20
සිප්‍රොෆ්ලොක්සසින් (Ciprofloxacin)	52
ඇමොක්සිලින් (Amoxicillin)	82
සෙපලෙක්සින් (Cefalexin)	46
ඩික්ලොෆැනක් සෝඩියම් (Diclofenac Sodium)	69
සැල්බුටමෝල් (Salbutamol)	43
මෙට්‍රොනයිඩසෝල් (Metronidazole)	38

කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලයේ වෛද්‍ය පීඨයේ ඖෂධ විද්‍යා අංශය මගින් ප්‍රකාශිත
Sri Lanka Drugs Index 2003 /2004 ඇසුරිනි.